

Az utolsó Mária-lányok

Ötven év távlatából visszanezve

1998. december 8-án a budaörsi „Mária lányok” utolsó csoportjának tagjai találkoztak a budaörsi templomban, ahol az 1948-as fogadalomtételük 50. évfordulója alkalmából ünnepi, hálaadó szentmise keretében köszönték meg a Szűzanya – vagy amiként ők nevezik Égi Édesanyánk – pártfogását, közbenjárását.

A templomban elhangzott szentmise hálaadó felajánlását, egy szintén valamikori budaörsi Mária-lány, a sokak által *Etus* néniként ismert *Magyar Endré* né fogalmazta meg ünnepi „szeretet-levelemben”, melyet a szentmise alkalmából felolvasott az egybegyűltek előtt.

– Kik voltak a Mária-lányok? – kérdeztük őt az ünnepi megemlékezés után.

– A régebbi budaörsiek még emlékeznek rá, hogy a mai posta helyén volt az úgynevezett leányiskola. Bár az elnevezés sokáig fennmaradt, akkor is, amikor már fiúk-lányok vegyesen jártak ide, az én gyermekkoromban még a fiúktól elkülönítetten tanultunk itt, az irgalmas – más néven „kedves” – nővérektől. Őket 1884-ben egy bizonyos *Krammer István* hozta ide, Budaörsre. A nővérek áldozatos munkájukkal, családias légkörű, ámde igen szigorú nevelésben részesítettek bennünket. Így iskolánknak, amelyben úgynevezett „Mária-társulat” működött, mindenkire nézve kötelező íratlan szabályai voltak, melyeket nekünk Mária-lányoknak, a „Szűzanya Gyermeinek” mindenkor be kellett tartanunk.

– De hogyan válhatott valaki Mária-lánnyá?

– Lépcsőzetesen, négy fokozat után. Ezek mindegyike két-két évet jelentett, amit egy-egy jellegzetes színű szalag jelzett, valamint a hozzájuk tartozó érem. Az első a lila szalag volt, az úgynevezett „Órangyal”-éremmel, majd a piros következett, amely „Jézus Szív”-éremmel párosult, ezt követte a sárga színű az „Oltári Szentséget” jelképező éremmel, s csak ezután lehet valaki valóban Mária-lány. Ma már sokan jókat mosolyognának azokon a szabályokon, amelyeknek akkor engedelmeskedünk kellett! De bizony ezeket betartani az akkoriban cseperedő majd serdülő lányoknak, hát nem volt éppen mindig a kedvünkre való. Természetesen mindig illendően kellett viselkednünk. Továbbá tilos volt gyűrűt, csatot, pláne cifrábbat, vagy színeesebbet hordanunk. Strandra, moziba

menni kihágásnak számított. S bálba? Még csak felé sem nézhettünk. Matrózruhában, sötétkék, esetleg bordó melényben jártunk, lakodalomban csak lányokkal táncolhattunk. Különben bizony egy-kettőre levették rólunk a színes szalagot, s ez nagy-nagy szégyennek számított.

– Az ünnepi megemlékezés során többször megemlítették az egykori budaörsi plébános, dr. Sík Zoltán nevét, akinek a sírjánál a temetőben, közösen virágot is elhelyeztek. Szerették őt?

– Sík atyára, ahogyan mi neveztük, nagy-nagy szeretettel emlékezünk vissza mindannyian. S nemcsak azért, mert ő oldott egy kicsit ezen a szigorúságon, hanem azért is, mert sok újat hozott a Mária lányok életébe. Ma is gyakran előveszem a fennmaradt fényképeket, amelyeken például egy ágakból, vesszőből készített, rögtönzött gyóntatószék körül ülünk az adonyi cserkész táborban, melyet a fiúk – ők természetesen a fiú, azaz a mai Esze Tamás utcai iskolába jártak – készítettek Sík atya közreműködésével. Vagy itt van a Mária-lányok jelvény, összetartozásunk újabb szép jelképe, melyet szintén Sík atya csináltatott nekünk, mégpedig az ötvenes években, amikor bizony már csak a templomban, vagy esetleg menyegzők alkalmával hordhattuk a szalagot.

– Milyen érzés volt most újra találkozni azokkal, akikkel együtt járt iskolába?

– Furcsa és szép érzés, hiszen felidéztek a közös emlékeinket. Nagyon jó volt látni, hogy az 50. évforduló kapcsán milyen sokan összejöttünk, és ráadásul nemcsak az utolsó Mária-lányok voltak

jelen, hanem régebbiek is. Például Keszthelyről is érkezett közénk olyan Mária lány, aki 1928-ban, több, mint hetven éve tett itt Budaörsön fogadalmat. A templom hittan termében, terített asztal mellett, a magunk készíttette étel-ital, valamint hatalmas tál szőlő társaságában emlékeztünk. A megjelent kedves nővéreinket és tanítóinkat pedig virágokkal köszöntöttük. Közülük is eljöttek ugyanis néhányan.

– Úgy látom, még szeretne valamit mondani.

– Igen. Valamennyiünk nevében ezúton is szeretném megköszönni a plébános úrnak a káplán úrnak a segítségét, amellyel hozzájárultak ahhoz, hogy ötven év után méltóan, hálaival ünnepelhettük meg ezt az emlékezetes napot.

Molnár Andrea

